

čují názory právních praktiků na postup a obsah unifikace. — Spolu jest kniha dokladem toho, jak pomalu unifikace ta pokračuje, neboť přání před rokem přednesená snad ještě dlouho zůstanou zbožným přáním těch, jimž právní konsolidace státu leží více na srdci, než těm, kteří úkol tento mají určen zákonem. dnk.

Studijní vydání Horova: Civilního řádu soudního a jurisdikční normy. — Nákladem Československého Kompasů. — Praha 1923. — 8°. Stran 430. — Kč 45.—. — Po velkém komentovaném vydání připravil nyní prof. Hora studijní vydání jurisdikční normy a civilního řádu soudního s příslušnými zákony. Přednost tohoto vydání jest, že seznamuje se zněním zákona (s příslušnými poukazy) a nerozptyluje toho, kdo nezná ještě základních ustanovení těchto norem, širokým komentářem. Vydání toto bude vítáno v první řadě studenty práv, k čemuž přispívá i nízká poměrně cena knihy té. —á—

»Rivista penale di dottrina, legislazione e giurisprudenza« v lednovém čís. přináší článek »Il movimento del reato«, v němž navazuje *Giuseppe Durando* na ustanovení §u 1 československého zatímního návrhu obecné části trestního zákona pojednání o pohnutce trestného činu, definované jako zájem, jenž k trestnému činu nutká. Pohnutek nelze dle slov autorových klasifikovati a priori, nýbrž jediné a posteriori podle činu. Pohnutky jsou protiprávnější (a tudíž špatné), pokud určovaly trestný čin zákonem jako těžší kvalifikovaný. Pohnutka je tím špatnější, čím tíže čin trestný porušuje normu trestní. Tyto vývody autorovy dozajista neplatí o pohnutce ve smyslu § 1 osnovy, neboť právní řád odvolává se ku kvalifikaci činu trestného na povahu pohnutky, jest tedy pohnutkou právní povaha činu určována, nikoli naopak.

Dr. Vladimír Solnař.

Dr. Jan Reichman: Fašismus. — Praha, 1923. — Lad. Šotek. — 16°. Str. 36. — Kč 4.00. — Nepatrná brožurka tato přináší výklad a vývoj národního hnutí italského. Ihned na počátku připomíná autor, že jde o hnutí ryze italské; analogie našich poměrů je vyloučena. Rozbírání tudíž politické poměry italské v době válečné i poválečné. Proti komunistům povstali fašisti; organisace »Fasci di Combattimento« (bojovné svazky) nebyly jednotné, ale měly společnou basis: zárodkem jejich byli arditi a příslušníci střední buržoasie. V čele jich byl *Benito Mussolini*, rodák z Romagne, tudíž rodilý republikán a socialista. Z počátku byli fašisti sdružení těch, kdož nebyli spokojeni se stávajícími poměry; toto sdružení nebylo zřejmě orientováno ani na pravo ani na levo. Pomalu mění se fašismus v politickou stranu »Partito Nazionale Fascista«, stranu reakční. »Fašismus jest a zůstane, a to třeba zvláště zdůrazniti, hnutím ryze italským a národním, vyrostlým ze zvláštních hospodářských, dějinných a mravních podmínek italského národa, které stejně jako komunismus, zjev vyrostlý z hloubi ruské národní duše, nelze přesaditi do cizí půdy tam, kde pro jeho růst není klimatických podmínek.« Tento výrok autorův (str. 15) jest vlatně tendencí celé brožurky. — V druhé kapitole přistupuje autor k rozboru hnutí a kontatuje rozdíl proti komunismu: kolektivismus komunismu navrhuje osobnost, kdežto fašismus, jako hnutí individuální, bojuje proti nivelisování a zevšeobecnění společnosti. V této kapitole uvádí autor výrok *Gorgoliniův* (f. jest ideál) a pokládá takto vnitřní stránku fašismu za vysvětlenou, obrací se k vnější jeho stránce a vykládá o poměru jeho k státu, socialismu a komunismu, k otázkám zahraniční politiky, o jeho ethických podkladech a o poměru k otázce agrární.

Zajímavý jest doslov, v němž autor píše, že dobyli jsme své svobody zahraniční revolucí i dobře organisovaným odbojem doma proti Rakousko-Uhersku. »není nám tedy třeba neorganicky napodobiti hnutí cizí, ať již se jedná o italský fašismus nebo o hnutí probouzejících se Maďarů, o německé Orgesche nebo o bavorské hitlerovské Hackenkreuzlery, či konečně o americký Ku Klux Klan, který federální vládě